

Arrest

nr. 280 012 van 10 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 juni 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 september 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 oktober 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 15 juni 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar. Het inreisverbod is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer;

Naam : [S.]

voornaam : [E.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Albanië

Alias; [B.E.], geboren te [...] op [...], onderdaan van Albanië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.
De beslissing tot verwijdering van 15.06.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht", ingevuld op 08.06.2022, in het bezit te zijn van een bijlage 3 alsook van een geldige verblijfskaart voor Polen en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Betreffende deze verblijfskaart voor Polen dient te worden opgemerkt dat zijn tijdig verblijfsrecht op 14.07.2021 ingetrokken werd door de Poolse instanties. Een terugkeer naar Polen kon dan ook niet georganiseerd worden.

Verder verklaarde hij een duurzame relatie te hebben alsook twee minderjarige kinderen in België te hebben. Het gaat hier om [S.K.] [°xx.xx.2015] en om [S.E.] [°xx.xx.2013]. Zij verblijven bij hun moeder en ex-partner van de betrokkene, genaamd [K.M.] [°xx.xx.1990]. Zijn ex-partner is intussen gehuwd met een andere persoon.

Zij hebben allen recht op verblijf in het Rijk en bezochten de betrokkene lot op heden niet in de gevangenis. Betrokkene vormt dan ook geen familiale cel meer met zijn (ex-) vrouw en hun kinderen. Het is niet duidelijk in hoeverre hij nog contacten onderhoudt met zijn kinderen. Zo beperkt de betrokkene zich tot het louter vermelden van de namen van zijn ex-partner en kinderen in het hoorrecht.

Er zijn in het dossier ook geen elementen voorhanden waaruit de band met zijn kinderen kan blijken. Hij legt geen enkel bewijsstuk voor hoe hij invulling geeft aan het gezins- en of familieleven, noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met hen. In casu zijn er weinig elementen die aantonen dat de betrokkene een zorgdragende volwassene is. Aangezien hij werd veroordeeld getuigt dit allerminst van verantwoordelijkheid, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden.

Indien zij dat wensen kunnen zij elkaar terug zien in Albanië zelf gezien zijn (ex-)vrouw en de kinderen het land kunnen in- en uitreizen. Indien de betrokkene nog contact wil blijven houden met zijn kinderen zijn er ook verschillende andere mogelijkheden via moderne communicatiemiddelen. Bovendien heeft betrokkene nagelaten om enige omstandigheid kenbaar te maken waaruit blijkt dat een verwijdering van het grondgebied het contact met zijn kinde[re]n ernstig zou kunnen verstoren of onmogelijk maken. Tot slot is de Impact van de verwijdering van een ouder die niet bij het minderjarig kind woont sowieso geringer dan indien die ouder nog samen met het kind zou wonen.

Hoe dan ook de bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Met betrekking tot de ex-vrouw en de kinderen van betrokkene is er bij de uitvoering van deze beslissing dan ook niet noodzakelijk een schending van artikel 8 van het EVRM.

Betreffende de mogelijks nieuwe vriendin van betrokkene, genaamd [C.L.], kon geen informatie teruggevonden worden.

Op het ogenblik van dit schrijven heeft deze laatste op eerste zicht geen recht op verblijf in het Rijk. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft.

De vraag met betrekking tot een mogelijke vrees voor terugkeer naar zijn land van herkomst werd door de betrokkene niet ingevuld. Het administratief dossier bevat dan ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, dader of mededader, feiten waarvoor hij op 30.11.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 42 maanden waarvan 5 jaar met uitstel voor de helft.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 05.05.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene blijkt dat bij een controle van zijn voertuig een aantal kartonnen dozen gevuld waren met 820 cannabisstekken. Hij geeft toe dit transport te hebben gedaan voor een ander persoon die hij heeft leren kennen op café. Hij zou hiervoor 500 euro krijgen.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 6) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overwegende de wezenlijke ernst van de verweten feiten, hun georganiseerd karakter en de actieve bijdrage van betrokkene in de werking van de drugshandel, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

Verzoeker wordt op 29 juni 2022 gerepatrieerd naar Albanië.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het hoorrecht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"(I) EERSTE SCHENDING

[...]

Vooreerst kan worden opgemerkt dat blijkens de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met de inhoud van de e-mail van de raadsman van verzoeker dd. 15 juni 2022, verstuurd voor de totstand-koming van de bestreden beslissing.

De raadsman van verzoeker heeft hierin aangegeven dat het de betrachting van de ouders is van [E.] en [K.] om een verblijfsregeling uit te werken zodat de kinderen beide ouders zouden kunnen zien. (stuk 2) Dit wordt bevestigd in een verklaring van de moeder dd. 18 juni 2022, die uitdrukkelijk verklaart dat zij akkoord is met een week-end-regeling voor de kinderen zodat zij in het week-end contact met hun vader zouden kunnen opbouwen (stuk 3).

Waar de bestreden beslissing geen rekening houdt met deze informatie verstrekt voor verzoeker (en betoogt dat er geen enkel stuk zou voorliggen waaruit een band met de kinderen zou blijken (sic)) dient een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel iuo. het redelijkheidsbeginsel iuo. de motiveringsplicht te worden aangenomen.

De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid bij het nemen van een beslissing rekening te houden met alle relevante gegevens, hetgeen verwerende partij in casu verzuimd heeft, aangezien zij geen acht heeft geslaan op de inhoud van de e-mail van de raadsman van verzoeker.

[...]

Verwerende partij geeft bovendien een lezing aan het formulier "hoorplicht" (beter ware: "hoorrecht") dewelke bol staat van hypothesen en louter suggestieve beweringen.

Verwerende partij stelt bijv. dat verzoeker enkel de namen vermeldt op betreffende formulier, en dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat verzoeker nog gezinsleven zou hebben met de kinderen.

Het formulier hoorplicht bevat evenwel niet de vraag naar specifieke toelichting m.b.t. het gezinsleven, noch de vraag om dienaangaande stukken neer te leggen.

Zodoende kan, wanneer hieromtrent op het betreffende formulier geen nadere toelichting wordt verstrekt, uiteraard ook niet ipso facto worden afgeleid dat er geen gezinsleven zou zijn; voor een zulke redenering bestaat geen redelijke grondslag.

Het formulier nodigt verzoeker overigens nergens uit om feitelijke toelichting te verschaffen of zijn standpunt kenbaar te maken m.b.t. zijn gezinsleven/ band met de kinderen zodat uit het betreffend formulier (nota bene opgesteld in een taal die verzoeker enkel beperkt beheerst en waarin hij zich niet nauwkeurig kan uitdrukken en zonder bijstand van enige tolk om betreffend formulier in te vullen) terzake niet de ene of de andere conclusie kan worden afgeleid.

Verwerende partij is manifest onzorgvuldig c.q. onredelijk waar hij/ zij zonder enig concreet onderzoek allerhande uitspraken of indrukken formuleert terzake het gezinsleven/ band van verzoeker met de kinderen zonder verzoeker de mogelijkheid te bieden zijn standpunt hieromtrent duidelijk en in een taal welke hij beheerst, kenbaar te maken.

Dat tijdens de detentie van verzoeker het uitoefenen c.q. opbouwen van gezinsleven onmogelijk was, is een evidentie doch vormt geen afdoende verantwoording om te stellen dat er geen band tussen verzoeker en zijn kinderen zou zijn.

Het tegendeel is waar: de kinderen wensen graag meer contact met hun vader, en het was de gemeenschappelijke bedoeling van de ouders om een verblijfsregeling te organiseren net om de band tussen vader en kinderen te bestendigen c.q. verbeteren.

Terzake kan worden verwezen naar de raadsman van verzoeker dd. 15 juni 2022, naar de verklaring van de moeder dd. 18 juni 2022, alsook bijv. naar de verschillende foto's van verzoeker en de kinderen waaruit het contact blijkt. (zie stuk 2-5)

De suggestieve, ongestaafde en niet-geverifieerde beweringen terzake de afwezigheid van een gezinsband tussen verzoeker en zijn kinderen (en zulks in strijd met het vermoeden van een gezinsleven tussen vader en kinderen ex art. 8 EVRM) vormen geen afdoende motivering m.b.t. de (door verweerder ten onrechte) voorgehouden afwezigheid van affectieve band tussen verzoeker en zijn kinderen.

Verzoeker is dienaangaande ook niet naar behoren gehoord.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht iuo. het redelijkheidsbeginsel iuo. de hoorplicht (art. 41 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie) dient derhalve te worden aangenomen.

(II) TWEDE SCHENDING

[...]

De bestreden beslissing bevat anderzijds een algemene uiteenzetting m.b.t. de maatschappelijke impact van drugsgelateerde feiten met verwijzing naar de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De maatschappelijke impact van drugsgelateerde feiten kan en zal uiteraard niet geloofwaardig worden, doch de overwegingen van verwerende partij m.b.t. drugsgelateerde feiten zijn algemeen van aard en houden onvoldoende rekening met de omstandigheden van de zaak van verzoeker en diens positie.

Zoals hoger uiteengezet, heeft verzoeker – uit geldnood en hiertoe aangezocht door een vriend- 1 maal een transport uitgevoerd van cannabisstekjes voor de luttel som van 500 EUR. Verzoeker kreeg een gevangenisstraf opgelegd van 18 maanden en een geldboete van 8.000,00 EUR.

Voormelde feiten en de uitgesproken straf weerleggen de overwegingen van verwerende partij die ten grondslag liggen aan het inreisverbod van 8 jaar:

- verwerende partij spreekt over de wezenlijke ernst van de feiten gepleegd door verzoeker, doch, zonder de feiten enigszins te willen minimaliseren, kan de ernst van de feiten wel in zekere zin worden gerelativeerd, aangezien het eenmalig vervoer betrof van cannabisplantjes in ruil voor 500 EUR door een persoon in geldnood;

- verweerder spreekt over een georganiseerd karakter en de actieve bijdrage van betrokkene: ook deze overweging dient genuanceerd c.q. gepreciseerd: verzoeker heeft op verzoek van een kennis 1 transport uitgevoerd voor een bescheiden vergoeding. Een en ander kan bezwaarlijk als een significante bijdrage in de drugshandel worden beschouwd, laat staan dat er in hoofde van verzoeker sprake was van doorgedreven organisatie;

- de opgelegde gevangenisstraf en geldboete zijn uiteraard van aard het risico op recidive te beperken, aangezien dit net (één van) de finaliteit(en) is van de gevangenisstraf en de opgelegde geldboete, doch de onbetwistbare impact van deze veroordeling op verzoeker en het risico op recidive wordt door verwerende partij wordt door verwerende partij niet ontmoet in de bestreden beslissing en er wordt helemaal geen rekening mee gehouden;

De opgelegde duur van het inreisverbod voor een periode van 8 jaar is m.a.w. gesteund op algemene overwegingen waarbij geen, minstens onvoldoende rekening wordt gehouden met het individueel dossier en de individuele situatie van verzoeker die enkel een marginale rol heeft gespeeld en die hiervoor inmiddels een passende straf werd opgelegd (met voor de hand liggend recidive-beperkend effect).

Het is kennelijk onredelijk en onzorgvuldig in hoofde van verwerende partij om louter op grond van algemene overwegingen (terzake de impact van drugsgerelateerde feiten) te oordelen dat een risico op recidive voorligt en dat verzoeker derhalve ook op heden als ernstige bedreiging voor de openbare orde zou dienen te worden beschouwd.

(III) DERDE SCHENDING

[...]

Blijkens de bestreden beslissing is een dragende overweging voor het opleggen van het inreisverbod met een duur van 8 jaar dat “betrokkene niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven”.

Verweerder verwijst terzake (cfr. bijlage 13septies) naar het gegeven dat verzoeker sedert 20.02.22 (datum opsluiting) in het rijk verblijft en dat hij thans de maximale duur van 90 dagen heeft overschreden. Verweerder dient toch ernstig te blijven.

Tijdens zijn detentie was het voor verzoeker uiteraard onmogelijk (= niet toegestaan) de gevangenis te verlaten en terug te keren, zodat uiteraard niet op misleidende wijze kan gesteld kan worden dat verzoeker niet zou hebben getwijfeld om op illegale wijze op Belgisch grondgebied te verblijven.

Verwerende partij geeft ten onrechte de indruk dat het verblijf van verzoeker op Belgisch grondgebied (na de periode van 90 dagen) voor verzoeker een weloverwogen keuze is geweest. Zulks was uiteraard niet het gevolg van enige vrije keuze, doch enkel het gevolg van zijn detentie.

Voor het voorgehouden onwettig verblijf dat (naar luidt van de bestreden beslissing) door verzoeker wetens en willens in stand zou zijn gehouden bestaat m.a.w. geen minstens onvoldoende feitelijke grondslag. Aangezien het volgehouden onwettig verblijf één van de dragende overwegingen is, impliceert de feitelijke onjuistheid van betreffende overweging dat de motivering niet gestand kan blijven.

Een schending van de motiveringsplicht i.u.o. het redelijkheidsbeginsel dient te worden aangenomen.”

2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Aldus houdt deze bepaling een formele motiveringsplicht in.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite worden weergegeven op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers geduïd dat, met toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, verzoeker een inreisverbod voor acht jaar wordt opgelegd, omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Er wordt toegelicht op basis van welke door verzoeker gepleegde feiten en om welke redenen verweerder tot deze vaststelling is gekomen, waarna verder wordt gemotiveerd inzake de door verzoeker tijdens de uitoefening van het hoorrecht aangebrachte elementen

inzake zijn familiale en persoonlijke situatie. Op basis van al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod voor acht jaar volgens verweerder proportioneel.

De motivering van het bestreden inreisverbod voor acht jaar laat verzoeker aldus toe om zowel de juridische als de feitelijke overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing te kennen, op een wijze die hem toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Hiermee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1 als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.5. Uit artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod voor meer dan vijf jaar, enkel indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verder volgt uit het eerste lid van deze wetsbepaling dat de duur van het inreisverbod telkens dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

2.6. Verzoeker betwist dat er redenen waren om hem een inreisverbod voor acht jaar op te leggen en is van mening dat de specifieke omstandigheden van zijn geval niet zorgvuldig in rekening zijn gebracht.

2.7. Verzoeker voert aan dat verweerder zich, bij de beoordeling dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, heeft gesteund op algemene overwegingen inzake de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten, zonder (afdoende) rekening te houden met de elementen die zijn individuele situatie kenmerken. Hij stelt, uit geldnood en op vraag van een vriend, éénmalig een transport van cannabisstekjes te hebben uitgevoerd, voor slechts 500 euro. Deze feiten, en de uitgesproken straf,

weerleggen volgens hem de motivering van de bestreden beslissing. Zo blijkt hieruit volgens hem dat de ernst van de gepleegde feiten niet correct wordt weergegeven, dat er geen sprake is van een significante bijdrage aan de drugshandel en evenmin van een *“doorgedreven organisatie”* in zijn hoofd en dat de opgelegde gevangenisstraf en geldboete een onbetwistbare impact op hem hebben en wel degelijk het risico op recidive beperken. Verzoeker betoogt dat een en ander de beoordeling in de bestreden beslissing onzorgvuldig en kennelijk onredelijk maakt.

Dit betoog kan niet worden bijgetreden.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker een inreisverbod voor acht jaar wordt opgelegd, omdat hij *“een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde”* en waarbij verweerder concreet heeft toegelicht hoe hij tot deze beoordeling is gekomen. Zo wijst verweerder erop dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan een *“inbreuk op de wetgeving inzake drugs, dader of mededader”* en dat hij voor deze feiten op 30 november 2015 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 42 maanden, waarvan de helft met uitstel (5 jaar). Hij motiveert dat verzoeker zich daarnaast nogmaals schuldig heeft gemaakt aan een *“inbreuk op de wetgeving inzake drugs”* waarvoor hij op 5 mei 2022 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden. Verweerder stelt dat bij controle van verzoekers voertuig bleek dat een aantal kartonnen dozen waren gevuld met 820 cannabisstekken. Verzoeker gaf aan dat hij dit transport zou uitvoeren voor een persoon die hij had leren kennen op café en dat hij hiervoor 500 euro zou krijgen. Verweerder motiveert verder dat de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten reeds herhaaldelijk werd benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en dat ook het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip *“ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid”* valt. Hij concludeert dat, gezien de maatschappelijke impact van de gepleegde feiten, verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Hij stelt dat, gelet op de wezenlijke ernst van de feiten, hun georganiseerd karakter en de actieve bijdrage van verzoeker in de werking van de drugshandel, er een ernstig, reëel en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde.

Verweerder heeft aldus geoordeeld dat verzoeker een actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde die rechtvaardigt dat hem een inreisverbod voor acht jaar wordt opgelegd, waarbij hij rekening heeft gehouden met verzoekers individuele situatie en zijn concrete bijdrage aan de drugshandel. Verzoeker gaat er met zijn kritiek volledig aan voorbij dat het in casu gaat om een zeer recente veroordeling en dat het loutere gegeven dat hij voorhoudt dat dit zou gaan om een *“eenmalig vervoer van cannabisplantjes”* geen afbreuk doet aan zijn actieve bijdrage aan de drugshandel.

In dit verband merkt de Raad ook op dat het Hof van Justitie reeds meermaals heeft gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, drugsgebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie onder meer HvJ 19 januari 1999, Calfa, C 348/96, punt 22; HvJ 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C 482/01 en C 493/0, punt 67).

Verzoeker toont niet aan dat verweerder in de voorliggende situatie (de ernst van) de gepleegde feiten incorrect heeft weergegeven of ingeschat. Zo is er sprake van dat verzoeker zich uit persoonlijk geldgewin inliet met het transport van cannabisplantjes, wat hij niet betwist. Het is evenmin incorrect om te stellen dat verzoeker door het transporteren van een grote hoeveelheid cannabisplantjes een actieve bijdrage leverde in de werking van de drugshandel en dat de feiten een zeker georganiseerd karakter kenden. Verzoeker kan niet overtuigen dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld door op basis van de door hem gepleegde druggerelateerde feiten een ernstige en actuele bedreiging voor de openbare orde vast te stellen. Hierbij dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins betwist dat het reeds de tweede keer is dat hij is veroordeeld voor druggerelateerde inbreuken. Zo heeft verweerder ook uitdrukkelijk verwezen naar verzoekers veroordeling op 30 november 2015. Gelet op deze vaststelling, kan verzoeker niet overtuigen dat het slechts een eenmalige misstap betrof en evenmin dat het zou vaststaan dat de meest recente opgelegde gevangenisstraf en geldboete het risico op recidive beperken. Verzoeker werd immers reeds eerder tot een zwaardere gevangenisstraf veroordeeld, maar dit heeft hem niet tegengehouden om nieuwe druggerelateerde feiten te plegen. Uit niets kan ook blijken dat verzoekers (financiële) situatie thans in die mate is gewijzigd dat het vastgestelde risico op recidive alsnog kan worden weerlegd.

Verzoeker brengt geen concrete en overtuigende argumenten naar voor die de vastgestelde actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde onderuit kunnen halen. Evenmin toont hij aan dat enig aspect hierbij onterecht niet in rekening is gebracht. Een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke beoordeling blijkt niet.

2.8. Verzoeker betoogt verder dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met de inhoud van een mail die zijn raadsman op 15 juni 2022 verstuurd. Hij houdt voor dat deze mail werd verstuurd voor de totstandkoming van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn verzoekschrift een mail van zijn raadsman heeft gevoegd, die werd verstuurd op 15 juni 2022 om 13.31 uur aan een zekere "CR". Vooreerst dient te worden vastgesteld dat deze mail zich niet in het administratief dossier bevindt. Er kan verder niet worden nagegaan naar welk mailadres verzoekers raadsman deze mail daadwerkelijk heeft verstuurd, en of dit een mailadres is van de bevoegde diensten van verweerder. Gelet op het ontbreken van deze mail in het administratief dossier, blijkt geenszins dat het bestuur op de hoogte was van deze mail en zijn inhoud. Verder dient de Raad erop te wijzen dat verzoeker ook niet aantoonde dat deze mail werd verstuurd voor het nemen van de bestreden beslissing. Zowel de mail als de bestreden beslissing dateren immers van 15 juni 2022. Bovendien wordt er in de akte van kennisgeving enkel gepreciseerd dat verzoeker deze bestreden beslissing ook op 15 juni 2022 heeft ontvangen, maar wordt er geen specifiek uur vermeld. Gelet op al deze elementen, acht de Raad het niet aangetoond dat het bestuur de betreffende mail daadwerkelijk heeft ontvangen voor het nemen van de bestreden beslissing, waardoor niet blijkt dat het bestuur hiermee reeds rekening kon of diende te houden. Enig onzorgvuldig handelen blijkt dus ook niet.

Bovendien kan verzoeker ook niet overtuigen dat uit deze mail nog concrete nieuwe gegevens blijken die niet reeds werden betrokken bij de motivering van de bestreden beslissing en die van aard zijn een wezenlijke invloed te kunnen hebben gehad op de beoordeling in de bestreden beslissing.

Zo vraagt verzoekers raadsman in deze mail om rekening te houden met de aanwezigheid van verzoekers twee minderjarige kinderen in België. Echter blijkt uit een simpele lezing van de bestreden beslissing dat verweerder rekening heeft gehouden met hun aanwezigheid in België en het door verzoeker voorgehouden gezinsleven. Voor zover in de mail wordt gevraagd om af te zien van een "*verwijderingsmaatregel/inreisverbod*" zodat verzoeker een verblijfsregeling kan uitwerken met zijn ex-echtgenote inzake de kinderen en verder twee foto's van verzoeker met zijn kinderen werden gevoegd, wijst de Raad er allereerst op dat verzoeker aldus erkent dat op het ogenblik van de mail en het nemen van de bestreden beslissing nog geen dergelijke regeling bestond. Daarnaast moet worden opgemerkt dat verzoeker er aan voorbij gaat dat de beoordeling in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn kinderen veel ruimer is dan hij doet uitschijnen. Er wordt wel degelijk ook gemotiveerd voor het geval dat er inderdaad nog (gezins)banden zijn tussen verzoeker en zijn kinderen. Zo heeft verweerder gemotiveerd dat de kinderen – van wie niet blijkt dat zij hun vader bezochten in de gevangenis – bij hun moeder verblijven en niet blijkt dat verzoeker een betekenisvolle zorgdragende rol vervult voor zijn kinderen. Verweerder wees er verder op dat contacten kunnen worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en bezoeken die de kinderen kunnen brengen aan verzoeker in diens land van herkomst. Hij merkte op dat verzoeker heeft nagelaten om omstandigheden kenbaar te maken waaruit blijkt dat een verwijdering van het grondgebied het contact met zijn kinderen ernstig zou kunnen verstoren of onmogelijk maken. Hij benadrukte dat de impact van de verwijdering van een ouder die niet inwoont bij zijn kinderen geringer is dan indien de ouder wel nog samenwoont met zijn kinderen. Hij wees er verder op dat verzoekers gezinsbelangen hem er niet van hebben weerhouden feiten van openbare orde te plegen. In de gegeven omstandigheden oordeelde verweerder dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde die uitgaat van verzoeker zwaarder doorweegt dan zijn gezins-belangen en een inreisverbod voor acht jaar proportioneel is. Een loutere intentie om in samenspraak met de moeder een verblijfsregeling met betrekking tot de kinderen uit te werken en twee ongedateerde foto's van dezelfde datum van verzoeker met zijn kinderen kunnen niet worden beschouwd als gegevens die nog een wezenlijke invloed konden hebben gehad op voormelde beoordeling in de bestreden beslissing. De Raad ziet ook niet in waarom verzoekers terugkeer naar zijn land van herkomst hem en zijn ex-partner zouden verhinderen om nog een regeling uit te werken zodat verzoeker en zijn kinderen elkaar op regelmatige basis kunnen zien en het contact kunnen onderhouden. Het gegeven dat deze regeling er mogelijk anders zal uitzien nu verzoeker niet langer in België verblijft, doet hieraan geen afbreuk.

In zoverre verzoeker bij zijn verzoekschrift nog een verklaring voegt van zijn ex-echtgenote aangaande hun gezamenlijke intentie om een dergelijke regeling uit te werken, wordt opgemerkt dat deze dateert van 18 juni 2022, ofwel van meerdere dagen na het nemen van de bestreden beslissing. Hiermee had

verweerder sowieso geen rekening kunnen houden. Uit deze verklaring blijkt ook net dat de moeder van de kinderen welwillend staat tegenover een regeling met verzoeker met betrekking tot de kinderen.

Met zijn betoog brengt verzoeker geen concrete elementen naar voor die onterecht niet zijn betrokken in de beoordeling of die van aard zijn een invloed te kunnen hebben gehad op de beoordeling. Hij toont niet met concrete argumenten aan dat de gedane beoordeling inzake de banden met zijn kinderen onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is of dat verweerder zijn gezinsbelangen en de vastgestelde redenen van openbare orde niet op een proportionele wijze heeft afgewogen.

2.9. Verzoeker geeft ten slotte aan niet akkoord te gaan met verweerders beoordeling dat hij *“niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven”*. Hij stelt dat in het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, staat vermeld dat hij sinds 20 februari 2022 in België verblijft. Hij betwist op zich niet dat hij ten tijde van dit bevel en het bestreden inreisverbod langer in België verbleef dan toegestaan, maar wijst erop dat het tijdens zijn detentie onmogelijk was om de gevangenis, en dus ook het Belgische grondgebied, te verlaten. Hij betoogt dat verweerder ten onrechte de indruk wekt dat zijn verblijf op het grondgebied langer dan de periode van 90 dagen een weloverwogen keuze is geweest.

De Raad stelt evenwel vast dat in het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum niet zozeer wordt erkend dat verzoeker pas sinds 20 februari 2022, dit is de dag van zijn aanhouding, in België verblijft, maar wel dat hij *minstens* sinds deze datum in België verblijft. Nog blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker tijdens het horen, gevraagd sinds wanneer hij in België verblijft, geen duidelijk antwoord gaf, maar verwees naar een aankomstverklaring waarover hij zou beschikken. Hij legde deze evenwel niet voor en deze is ook niet voorhanden in het administratief dossier. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat, op het ogenblik van zijn vasthouding, zijn aanwezigheid in België wettig was. Hij maakt bijgevolg evenmin aannemelijk dat zijn betoog enige grondslag heeft en dat de bewuste vermelding in de bestreden beslissing incorrect is.

Louter ten overvloede wijst de Raad nog op volgend schrijven van een advocaat van 11 mei 2021 met betrekking tot verzoeker dat zich in het administratief dossier bevindt:

“Je vous écris à propos de ce citoyen albanais sous rubrique qui a fait l’objet d’une mesure d’interdiction de 8 années.

Suite à un mariage avec une femme polonaise, il a tout à fait légalement changé son nom de famille (acte de naissance actant cette modification en annexe et acte de mariage en annexe).

Suite à cela il a également pris un titre de séjour en Pologne (en annexe).

J’imagine que par conséquent il peut être fait en sorte que son interdiction soit limitée au seul territoire belge.”

De Raad wijst er nog op dat niet blijkt dat verweerder zich enkel of zelfs maar enigszins beroept op het motief dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven of op het belang van de immigratiecontrole om te stellen dat hij de openbare orde op ernstige wijze bedreigt. De beoordeling inzake de ernstige bedreiging voor de openbare orde steunt op de druggerelateerde feiten waarbij verzoeker was betrokken. De Raad leest in de bestreden beslissing enkel dat verweerder er bijkomend nog op heeft willen wijzen dat verzoeker ook niet heeft getwijfeld om illegaal in België te verblijven. Verzoekers kritiek op dit bijkomend motief vermag niet de beoordeling inzake de ernstige bedreiging voor de openbare orde, die duidelijk ook determinerend was voor het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar, te weerleggen.

2.10. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat – bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan – geen voldoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid die het bestuur gekend diende te zijn ten onrechte niet in rekening werd gebracht. De Raad stelt ook vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoonde dat verweerder, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Evenmin wordt aannemelijk dat verweerder het evenredigheidsbeginsel vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet heeft gerespecteerd.

2.11. Een miskenning van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.12. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij niet correct werd gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, merkt de Raad in eerste instantie op dat niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een miskening van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uit-maken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd, in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel vormt een omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. Een inreisverbod kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht is in casu derhalve van toepassing.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht evenwel pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, Frankrijk/Commissie, § 31; 5 oktober 2000, C-288/96, Duitsland/Commissie, § 101; 1 oktober 2009, C-141/08 P, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, § 94; en 6 september 2012, C-96/11 P, Storck/BHIM, § 80).

Om een dergelijke onregelmatigheid vast te stellen, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in haar geval specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoeker betwist niet dat hem een formulier “*hoorplicht*” werd afgegeven en dat hij dit heeft ingevuld, maar hij stelt dat hem niet werd gevraagd naar een specifieke toelichting aangaande zijn gezinsleven of naar het neerleggen van stukken. Hij wijst er verder op dat het formulier werd opgesteld in een taal die hij enkel beperkt beheerst en waarin hij zich niet nauwkeurig kan uitdrukken, bovendien zonder bijstand van

een tolk. Hij wijst erop dat hij wel degelijk banden en een beschermenswaardig gezinsleven met zijn kinderen heeft. Zijn kinderen wensen bovendien graag meer contact en het was de bedoeling van verzoeker en zijn ex-echtgenote om een verblijfsregeling voor de kinderen uit te werken.

De stukken van het administratief dossier leren dat verzoeker in het kader van de terugkeerprocedure op 8 juni 2022 in de gevangenis een vragenlijst heeft ingevuld. In deze vragenlijst die in het Frans werd opgesteld, taal die verzoeker aangaf machtig te zijn, wordt uitdrukkelijk vermeld dat verzoeker op illegale wijze in het land verblijft en momenteel vastzit in de gevangenis en dat hij een bevel om het grondgebied te verlaten zal krijgen, eventueel met een inreisverbod. Er wordt verzoeker gevraagd om alle vragen correct en volledig te beantwoorden. Verzoeker heeft dit stuk ook ondertekend. Bovendien bevindt zich in het administratief dossier een document "DID/NOTA" van 15 juni 2022, waarin wordt gesteld dat verzoeker op 8 juni 2022 ook mondeling werd gehoord in de gevangenis van Tongeren. Er wordt vermeld dat dit gesprek in het Frans verliep. Hij heeft tijdens dit gesprek kunnen wijzen op zijn kinderen, die in België zijn geboren en hier naar school gaan. Hij stelde niet te willen terugkeren naar Albanië en dat hij naar België is gekomen met zijn vader die medische problemen kende. Verzoekers vader is overleden in 2016. Verzoeker heeft kunnen wijzen op zijn ex-echtgenote die intussen het verblijfsrecht heeft verkregen door een nieuw huwelijk. Er wordt ook vermeld dat verzoeker reeds viermaal werd gerepatriëerd.

Bovendien wordt in dit document volgende passage opgenomen aangaande het formulier hoorrecht:

"De betrokkene werkte eerst niet mee met het invullen van het hoorrecht.

Hij gaf aan dat hij een vragenlijst ontving in het Frans, en dat hij deze niet invulde omdat hij enkel Frans kan spreken, maar niet schrijven.

Hij kreeg een Albanees hoorrecht maar gaf nu aan dat hij het wou meenemen om in zijn cel in te vullen. Hij polste of het verplicht was de vragenlijst in te vullen.

Dit is weliswaar niet verplicht, maar het belang ervan werd wel benadrukt.

De betrokkene vulde diezelfde dag het hoorrecht nog in."

Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij niet in staat werd gesteld om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt duidelijk te maken en niet werkelijk werd gepeild naar elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Verzoeker werd immers nadrukkelijk gevraagd naar de verblijfsduur en de redenen van zijn verblijf, naar de reden(en) waarom hij niet terugkeerde naar het land van herkomst, naar gezondheidsproblemen en naar een gezins- of familieleven. Nergens blijkt ook uit dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om verdere verklaringen omtrent zijn gezinsleven af te leggen, of dat hem dit werd verhinderd. Een concreet taal- of communicatieprobleem blijkt niet. Het enkele gegeven dat hij achteraf nog een verklaring van zijn ex-echtgenote neerlegt, betekent nog niet dat hij niet op nuttige wijze is gehoord of dat hij niet naar behoren en werkelijk reeds zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten tijdens het horen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien merkt de Raad ook op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij nog bijkomende verklaringen had kunnen afleggen die de inhoud van de bestreden beslissing of het beslissingsproces hadden kunnen beïnvloeden. Hiervoor wordt verwezen naar de eerdere bespreking inzake de motivering in de bestreden beslissing inzake het gezinsleven.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.13. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS